

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a Mgr. Aleše Sabola v právní věci žalobkyně **1. písecké lesní a dřevařské, a. s.**, se sídlem Drhovle, Brloh 12, zastoupené JUDr. Markem Šťastným, advokátem se sídlem Horažďovice, Ševčíkova 38, proti žalovanému **Generálnímu ředitelství cel**, se sídlem Praha 4, Budějovická 7, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 17. 5. 2017, č. j. 50 Af 22/2016-38,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 17. 5. 2017, č. j. 50 Af 22/2016-38, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím ze dne 8. 1. 2016 č. j. 705/2016-520000-31, Celní úřad pro Jihočeský kraj (dále jen „celní úřad“) rozhodl o propadnutí minerálního oleje (nafty) o celkovém objemu 130 litrů. Odvolání žalobkyně proti tomuto rozhodnutí zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 4. 2016, č. j. 13212-2/2016-900000-304/2, které nabylo právní moci dne 2. 5. 2016. Celní úřad následně rozhodnutím ze dne 8. 6. 2016, č. j. 46370-3/2016-520000-11, předepsal žalobkyni podle § 42e odst. 1 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních (dále jen „zákon o spotřebních daních“) k úhradě nákladů za uskladnění vybraných výrobků – 130 l minerálních olejů, a to ve výši 1.267 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 9. 2016 č. j. 36480-4/2016-900000.304.5, zamítl a rozhodnutí celního úřadu potvrdil.

[2] K žalobě proti posledně uvedenému rozhodnutí Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[3] Krajský soud se primárně zabýval otázkou, zda lhůta pro stanovení nákladů za uskladnění vybraných výrobků v délce 120 dnů, stanovená v § 42e odst. 1 zákona o spotřebních daních, je lhůtou prekluzivní, v níž musí být náklady stanoveny pravomocně. Pokud by tomu tak bylo, musel by napadené rozhodnutí zrušit, neboť bylo vydáno až po uplynutí této lhůty. Dospěl přitom k závěru, že předmětná lhůta je lhůtou prekluzivní. Uvedl, že pojem *stanovení* je třeba

vykládat jako úkon správce daně, který je třeba učinit prostřednictvím rozhodnutí. Pokud právo správního orgánu stanovit náklady za uskladnění zajištěných výrobků nebo dopravního prostředku zaniká, je nutné, aby do této doby bylo rozhodnutí o náhradě nákladů perfektní, tedy aby splňovalo všechny znaky zásadně nezměnitelného individuálního správního aktu. Pod pojem „stanovit náklady“ je třeba zahrnout konečný výsledek postupu správního orgánu, tedy nabytí právní moci, s níž jsou spojeny významné právní následky. Teprve v okamžiku nabytí právní moci je rozhodnutí o stanovení nákladů úplné a neměnné. Podle krajského soudu tak nelze výklad pojmu „stanovení nákladů“ v § 42e zákona o spotřebních daních omezovat jen na vydání rozhodnutí, nýbrž je třeba trvat na tom, že toto rozhodnutí musí také nabýt právní moci. Uvedený výklad podporuje i komentářová literatura; naopak ke stanovisku žalovaného ze dne 11. 10. 2016, č. j. 51461/2016-900000-301, a důvodové zprávě k zákonu č. 331/2014 Sb. krajský soud uvedl, že jimi není vázán.

[4] Vzhledem k tomu, že rozhodnutí o propadnutí zajištěných výrobků nabylo právní moci 2. 5. 2016, lhůta 120 dní uplynula dne 30. 8. 2016. Napadené rozhodnutí o stanovení nákladů však bylo vydáno teprve 23. 9. 2016 a nabylo právní moci dne 29. 9. 2016, tedy až po uplynutí prekluzivní lhůty. Krajský soud tak uzavřel, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné, a proto je v záhlaví označeným rozsudkem zrušil.

[5] Proti tomuto rozhodnutí brojí žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, kterou opírá o důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Stěžovatel nejprve namítá, že závěr krajského soudu o povaze lhůty je nepřezkoumatelný, protože nebyl vůbec odůvodněn. Z napadeného rozsudku není zřejmé, na základě jaké právní úpravy předmětnou lhůtu považuje za lhůtu prekluzivní a nikoliv jen za pořádkovou. Odkaz na jakýsi komentář považuje stěžovatel za nedostatečný. Krajský soud také neuvedl úvahy, které jej vedly k závěru, že v daném případě musí rozhodnutí o stanovení náhrady nákladů také nabýt právní moci v uvedené lhůtě a z jakých důvodů se lhůta nevztahuje pouze na správce daně, jak explicitně uvádí zákon o spotřebních daních, ale taktéž na odvolací orgán.

[7] Stěžovatel trvá na svém názoru, že právo na stanovení nákladů za skladování výrobků nezaniklo uplynutím prekluzivní lhůty, protože lhůta nemá prekluzivní, ale pořádkový charakter. Stěžovatel svůj názor odvozuje od skutečnosti, že na rozdíl od jiných ustanovení zákona o spotřebních daních či zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), není v § 42e odst. 1 zákona o spotřebních daních výslovně uvedeno, že se jedná o lhůtu propadnou. Na této okolnosti nic nemění ani to, že je v dikci zmíněného ustanovení použito slovo „nejpozději“, neboť toto slovo je použito v celé řadě dalších ustanovení zákona o spotřebních daních či v daňovém řádu a téměř v žádném případě nevyjadřuje existenci prekluzivní lhůty (viz například § 119 odst. 5, § 15 odst. 8 nebo § 21 odst. 13 zákona o spotřebních daních). Právo správce daně stanovit náhradu nákladů za uskladnění zajištěných výrobků uplynutím lhůty 120 dní nezaniká. Obdobné případy, kdy se nepochybně též jedná o lhůty pořádkové, lze nalézt přímo v zákoně o spotřebních daních (například § 43i odst. 2), popřípadě v daňovém řádu (například § 129 odst. 1, § 156 odst. 2 nebo § 261 odst. 4). Marné uplynutí stanovené pořádkové lhůty nezakládá zánik práva či možnosti stanovit určitou povinnost, ale má za následek naplnění kritéria nečinnosti správce daně ve smyslu § 38 odst. 1 písm. a) daňového řádu.

[8] Stěžovatel dále uvádí, že argumentem pro přijetí jeho názoru je i to, že lhůta 120 dnů pro stanovení náhrady nákladů za uskladnění zajištěných výrobků je velmi krátká, oproti tomu prekluzivní lhůty bývají zpravidla mnohem delší (například jeden, respektive tři roky podle § 135zzf odst. 2 zákona o spotřebních daních, nebo podle § 148 odst. 1 daňového řádu). Pro prekluzivní lhůty je také typické, že se jejich běh určitými úkony správce daně staví či přerušuje (viz § 148 daňového řádu). To však není případ § 42e odst. 1 zákona o spotřebních

pokračování

daních. Výklad krajského soudu, že jde o lhůtu prekluzivní, je nadto absurdní, neboť správce daně by v takto krátké lhůtě jen stěží mohl řádně a v souladu s procesními pravidly provést všechny nezbytné kroky ke stanovení náhrady nákladů. Správce daně může přistoupit k postupu dle § 42e odst. 1 zákona o spotřebních daních teprve poté, co sezná výši nákladů za uskladnění výrobků a tyto náklady příslušnému subjektu uhradí. Následně musí zahájit řízení s povinným subjektem a postupovat v něm v souladu s právními předpisy. Předmětná lhůta tedy nemůže být prekluzivní, neboť správce daně ji v zásadě nemůže ani v běžných případech dodržet.

[9] I kdyby stěžovatel připustil, že předmětná lhůta je prekluzivní (což jinak popírá), nemůže souhlasit se závěrem krajského soudu, podle kterého je nutné náhradu nákladů v této lhůtě stanovit pravomocně. Vyžaduje-li zákon o spotřebních daních nebo daňový řád pravomocné rozhodnutí, bývá tato vlastnost explicitně stanovena (například § 134zr odst. 1 a 2 nebo § 21 odst. 10 zákona o spotřebních daních). Taková situace opět není v případě § 42e odst. 1 zákona o spotřebních daních dána a postačí tak, pokud správce daně jako správní orgán prvního stupně stanoví ve lhůtě 120 dnů náhradu nákladů nepravomocně, tj. oznámí své rozhodnutí jeho příjemci. Předmětná lhůta není určena odvolacím orgánem, o čemž svědčí i znění zákona o spotřebních daních účinné do dne 1. 1. 2013, ve kterém bylo uvedeno, že náhradu nákladů stanoví v předmětné lhůtě celní úřad nebo celní ředitelství, tj. v té době příslušný prvoinstanční orgán, nikoli orgán odvolací. Uvedené potvrzuje i důvodová zpráva k zákonu č. 331/2014 Sb., kterým bylo mj. novelizováno i dotčené ustanovení § 42e zákona o spotřebních daních. Podle stěžovatele i zde svědčí pro tento názor délka předmětné lhůty (dříve 60 dní, v současnosti 120 dní). V této lhůtě může být často problematické, aby bylo vydáno prvoinstanční rozhodnutí, natož aby bylo v takto krátké lhůtě rozhodnuto pravomocně. S přihlédnutím k délce lhůty pro podání odvolání, ke lhůtám stanoveným pro rozhodnutí odvolacího orgánu, jakož i k tomu, že v odvolacím řízení může být nutné doplnit spisový materiál či se vypořádat s novými námitkami účastníka řízení, je nutno požadavek krajského soudu, aby bylo ve lhůtě 120 dnů rozhodnuto o stanovení náhrady nákladů za uskladnění zajištěných výrobků pravomocně, pro jeho praktickou nerealizovatelnost odmítnout. Závěry krajského soudu jsou nepřijatelné také s ohledem na fakt, že jen lhůta k podání žaloby činí dva měsíce; v drtivé většině případů by tak lhůta uplynula ještě před podáním žaloby. Pokud by soud následně rozhodnutí žalovaného z jakéhokoli důvodu rušil, musel by současně s ním zrušit i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně; nečinil-li by tak, musel by prvostupňové rozhodnutí bez přezkoumání zrušit žalovaný kvůli prekluzi.

[10] Stěžovatel s ohledem na výše uvedené dovozuje, že v daném případě postačovalo, aby bylo v předmětné lhůtě vydáno prvoinstanční rozhodnutí (tedy rozhodnutí celního úřadu), což se také stalo. Rozhodnutí o propadnutí zajištěných výrobků nabylo právní moci dne 2. 5. 2016, prvostupňové rozhodnutí o povinnosti žalobce uhradit náklady za skladování zajištěných výrobků bylo vydáno dne 8. 6. 2016.

[11] Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalobkyně setrvala na svém názoru, že se v případě lhůty podle § 42e zákona o spotřebních daních jedná o lhůtu prekluzivní. Citovala z rozhodnutí celního úřadu v řízení vedeném pod sp. zn. 25198611/002/4839/2013, ze dne 4. 3. 2013, č. j. 4839-4/2013-520000-11, ve kterém celní úřad vyjádřil názor, který zastává žalobkyně. K právní otázce prekluze žalobkyně odkázala též na nález Ústavního soudu ze dne 2. 3. 2009, sp. zn. IV. ÚS 816/07, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2007, č. j. 7 Afs 205/2006-60. Povinnost zaplatit náhradu za náklady na uskladnění je podle žalobkyně stanovena konečně a úplně teprve nabytím právní moci rozhodnutí, kterým byla tato povinnost uložena. Žalobkyně závěrem poukázala na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 18. 1. 2017, č. j. 31 Af 46/2015-126, který dospěl k týmž závěrům.

[12] V replice stěžovatel podotkl, že výše uvedený rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 31 Af 46/2015-126 byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2017, č. j. 1 Afs 55/2017-32.

[13] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[14] Kasační stížnost je důvodná.

[15] Nejvyšší správní soud posoudil nejdříve námitku nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Platí totiž, že nepřezkoumatelný rozsudek zpravidla nenabízí prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru, a je tudíž nezbytné jej zrušit. Konstantní judikatura zdejšího soudu označuje za nepřezkoumatelné zejména takové rozhodnutí, v němž soud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných žalobních námitek (například rozsudky ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007-58, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74; citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), respektive pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (viz například rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44). Zároveň ovšem nelze opomenout, že nepřezkoumatelnost rozsudku není závislá na subjektivní představě stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn. Jedná se totiž o objektivní překážku, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkum napadeného rozhodnutí (viz rozsudek ze dne 5. 11. 2014, č. j. 3 As 60/2014-85).

[16] Dále je třeba připomenout, že s uvedeným kasačním důvodem je nutno zacházet obezřetně, neboť zrušením rozhodnutí soudu pro nepřezkoumatelnost se oddaluje okamžik, kdy základ sporu bude správními soudy uchopen a s konečnou platností vyřešen, což není v zájmu ani účastníků řízení, ani ve veřejném zájmu na hospodárnosti řízení před správními soudy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013-25).

[17] Nejvyšší správní soud konstatuje, že rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným neshledal. Krajský soud v odůvodnění rozsudku konstatoval, že v posuzovaném případě se jedná o lhůtu zákonnou, propadnou, s jejímž uplynutím je spojen účinek nemožnosti rozhodnout o náhradě nákladů za uskladnění po uplynutí této lhůty. Rovněž uvedl, že ke stanovení nákladů za uskladnění zajištěných vybraných výrobků musí dojít ve stanovené lhůtě pravomocně. Právě tímto argumentem odůvodnil výrok svého rozsudku; nelze tedy hovořit o nepřezkoumatelnosti jeho rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Lze sice souhlasit se stěžovatelem, že krajský soud svůj argument dále nerozvedl a jeho užití blíže nezdůvodnil, argument samotný je však z odůvodnění rozsudku patrný. Stěžovatel ostatně s výkladem krajského soudu v kasační stížnosti obsáhle polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné.

[18] Nejvyšší správní soud proto přistoupil k meritornímu přezkumu napadeného rozsudku. Úvodem je třeba předeslat, že totožnou právní otázkou na půdorysu obdobných námitek se již zabýval v rozsudku ze dne 27. 7. 2017, č. j. 1 Afs 55/2017-32, č. 3645/2017 Sb. NSS (dále jen „rozsudek prvního senátu“), kterým zrušil rozsudek krajského soudu, jenž spočíval na nesprávném právním názoru ohledně povahy lhůty uvedené v § 42e odst. 1 zákona o spotřebních daních. Uvedený rozsudek je stěžovateli znám z úřední činnosti, ostatně sám na něj v replice odkazuje. Od závěrů uvedených v tomto rozsudku se rozhodující senát nemá důvodu odchýlit ani v nyní projednávané věci, proto z něj v dalším odůvodnění vychází.

pokračování

[19] V rozsudku prvního senátu Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v případě stodvacetidenní lhůty pro stanovení náhrady nákladů za uskladnění zajištěných vybraných výrobků a dopravního prostředku podle § 42e odst. 1 zákona o spotřebních daních se jedná o lhůtu pořádkovou, s jejímž uplynutím není spojen zánik práva (možnosti) správce daně stanovit náhradu nákladů za uskladnění zajištěných vybraných výrobků.

[20] První senát vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2012, č. j. 9 As 114/2011-58, z něhož se mimo jiné podává, že lhůta propadná (prekluzivní) je v právní normě zpravidla vyjádřena slovy, že po uplynutí této lhůty nadále již nelze něco vykonat nebo činit, či naopak, že pouze do uplynutí lhůty něco činit lze. Typickým příkladem lhůty propadné je například lhůta zakotvená v § 148 odst. 1 daňového řádu nebo lhůta podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích.

[21] Smyslem § 42e odst. 1 zákona o spotřebních daních je, aby náklady vzniklé uskladněním zajištěných vybraných výrobků, netížily správce daně, ale subjekt, který vznik těchto nákladů zavinil porušením zákonných povinností, a to za předpokladu, že bylo pravomocně uloženo propadnutí (či zabránění) těchto výrobků a došlo k přechodu vlastnického práva k zajištěným výrobkům na stát (§ 42d zákona o spotřebních daních).

[22] Zde je třeba zdůraznit, že náležité vyčíslení a stanovení nákladů za uskladnění zajištěných vybraných výrobků není plně v dispozici správce daně. Ten je v tomto směru často odkázán na součinnost třetích osob (jako dodavatelů služeb, respektive skladovatelů). Správce daně tak nezná přesnou výši nákladů za uskladnění zajištěných vybraných výrobků, dokud mu není řádně vyúčtována třetí osobou (skladovatelem). Tento proces přitom nemusí být vždy bezproblémový; například může dojít ke zpoždění s fakturací či sporu ohledně výše fakturované částky.

[23] S ohledem na výše uvedené je třeba přisvědčit stěžovateli, že lhůtu uvedenou v § 42e odst. 1 zákona o spotřebních daních není možné považovat za lhůtu prekluzivní. Jak uvedl první senát ve svém rozsudku, jedná se v tomto případě o lhůtu pořádkovou, *„jejímž účelem je, aby správce daně se stanovením nákladů neotálel a v přiměřené době postavil najisto, jaké náklady musí příslušný subjekt za skladování zajištěných výrobků do doby rozhodnutí o jejich propadnutí uhradit. [...] Není logické, aby byla lhůta podle § 42e odst. 1 zákona o spotřebních daních propadná a její uplynutí způsobilo, že se správce daně již nedomůže úhrady nákladů, které vznikly porušením právních povinností ze strany povinného subjektu, a ponese je tedy sám. Předmětná lhůta je stanovena správcí daně z důvodu efektivity a rychlosti řízení, aby v rámci řízení nevznikaly neopodstatněné průtahy. Tímto ustanovením získává konkrétní podobu obecná zásada rychlosti řízení vyjádřená v § 7 odst. 1 daňového řádu, v návaznosti na čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Porušení povinnosti konat předepsaným způsobem ve stanoveném časovém rámci nevede k prekluzi práva správce daně stanovit náklady podle § 42e odst. 1 zákona o spotřebních daních, nýbrž k jiným právním následkům (např. odpovědnost státu za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem či možnost dotčeného subjektu domáhat se u příslušného správce daně odstranění průtahů; k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2013, č. j. 7 As 45/2013-20).“*

[24] Nejvyšší správní soud stěžovateli dále přisvědčil i v námitce, že výše uvedený závěr nepřímou podporuje i důvodová zpráva k zákonu č. 331/2014 Sb., kterým byla prodloužena lhůta pro stanovení náhrady nákladů z 60 na 120 dnů. K novelizovanému ustanovení § 42e odst. 1 zákona o spotřebních daních se totiž v této důvodové zprávě pouze uvádí, že *„k prodloužení doby, do níž může správce daně stanovit náhrady nákladů za uskladnění zajištěných vybraných výrobků nebo dopravního prostředku v řízení o zajištění těchto věcí, dochází z praktických důvodů, neboť mnohdy do 60 dnů nelze tyto náklady vyčíslit.“* (zdůraznění doplněno). Je zřejmé, že důvodová zpráva k dotčenému ustanovení předpokládá, že v rámci stanovené lhůty má dojít k vyčíslení nákladů, nikoli však nutně k jejich (pravomocnému) stanovení. Lze dodat, že o právních

důsledcích uplynutí předmětné lhůty mlčí i důvodová zpráva k zákonu č. 95/2011 Sb., kterým byly § 42a až § 42e do zákona o spotřebních daních vloženy (viz odůvodnění bodu 22 a 23 ve zvláštní části důvodové zprávy k zákonu č. 95/2011 Sb.).

[25] Za nepřipadnou je naopak třeba označit argumentaci žalobkyně nálezem Ústavního soudu ze dne 2. 3. 2009, sp. zn. IV. ÚS 816/07, a rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2007, č. j. 7 Afs 205/2006-60. Citovaná rozhodnutí se totiž týkala prekluzivní lhůty pro vyměření daně podle § 47 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, nikoli nákladů na uskladnění či jiných nákladů řízení. Jak uvedl první senát ve svém rozsudku, „[v]yměřovací řízení nelze mechanicky srovnávat s postupem stanovení nákladů dle § 42e odst. 1 zákona o spotřebních daních. Na náhradu nákladů za skladování zajištěných výrobků lze naopak pohlížet jako na zvláštní případ náhrady nákladů v daňovém řízení ve smyslu § 107 odst. 6 daňového řádu (‘Uhradil-li správce daně náklady řízení vzniklé v důsledku nečinnosti nebo nesplnění povinnosti daňového subjektu, může uložit povinnost bradit tyto náklady daňovému subjektu a strhnout je přímo z osobního daňového účtu daňového subjektu; náklady řízení vzniklé společnému zástupci se přenášejí na zastoupené daňové subjekty společně a nerozdílně. Předepsaná náhrada nákladů řízení je splatná do 15 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí.’). V této souvislosti Nejvyšší správní soud připomíná, že pro předsání náhrady nákladů dle citovaného ustanovení daňového řádu nemá správce daně stanovenou žádnou zákonnou lhůtu, natož aby musel o jejich uložení rozhodnout ve lhůtě prekluzivní (k tomu dále srov. § 182 odst. 4 a odst. 5 daňového řádu). Závěry týkající se povahy lhůty pro stanovení daně se tak v posuzovaném případě neuplatní, neboť institut náhrady nákladů podle § 42e odst. 1 zákona o spotřebních daních je specifický a analogie s prekluzivní lhůtou podle § 148 daňového řádu (a s na to navazující judikaturou Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu) zde není namístě.“

[26] Lze tedy uzavřít, že lhůta 120 dní podle § 42e odst. 1 zákona o spotřebních daních je lhůtou pořádkovou, jejíž nedodržení nemá pro správce daně za důsledek nemožnost stanovit náhradu nákladů za uskladnění zajištěných vybraných výrobků (v dalším odůvodnění lze plně odkázat na bod [33] rozsudku prvního senátu). Ačkoli je v nyní souzené věci zjevné, že stěžovatel vydal své rozhodnutí až po jejím uplynutí, nezakládá tato skutečnost sama o sobě nezákonnost rozhodnutí ve věci samé. Krajský soud tedy pochybil, pokud rozhodnutí stěžovatele zrušil z důvodu marného uplynutí lhůty pro postup podle § 42e zákona o spotřebních daních. Je proto naplněn kasační důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[27] Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil podle § 110 odst. 1 věty první před středníkem s. ř. s., a věc mu současně vrátil k dalšímu řízení, v němž je krajský soud vázán právním názorem tohoto soudu, vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[28] Vzhledem k tomu, že byl napadený rozsudek zrušen, rozhodne krajský soud v dalším řízení rovněž o nákladech řízení o této kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. září 2019

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu